

ACC. N:R M. 16253:1-9.

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Gerd Englund*
Härad: *Villand* Berättare: *Albert Blomkvist*
Socken: *Näsrum* Berättarens yrke: *f. d. lantbrukare*
Uppteckningsår: *1965* Född år *1883* i *Näsrum*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Emigration. s. 1-9.

LUF 128

Skriv endast på denna sida.

Jag kan inte säga, vem som först res-
te hit: från. Min farbror Per reste ut före min
tid. Han var fiskare och hade en besöd-
ling där ute i Kalifornien. Egentligt far blev
han så väldigt rik. Han stod inte i kon-
takt med oss. Jag känner inte till anled-
ningen, varför han reste. Det var dåliga ti-
der här och det kan väl ha varit en
anledning. Han kom aldrig tillbaka.

Jag hade också en foster i Galvan,
Illinois. När jag reste dit 1903, kom jag
till en plats, som hetta Guane, och det
var bara en järnvägsstation mellan de
sa båda platser. Mina släktingar var där
döda och begravda dit.

Mitt brudbrudshem låg i "Skivvalla-
gen", Näsens församling. Far hetta Jans
Jeppson och var jordbrukare. Han hade

köpt in huset av en präst i Näsarna. Min
 mor, Elma Jeppsson, dog, när jag var tre
 år. Därefter hjälpte de äldre systerorna
 till. Boningshuset var ett stort trävånings-
 hus. Det var vitmålrat och hade tegel-
 tak. Bottenvåningen rydde tre rum och kök
 och övervåningen två rum - ett på varje
 av gaveln. Vi var sju syskon: Hanna -
 Per 1875, Anna - August 1880, Albert
 1883 och Ernst 1886. En bror, Per, dog tidigt.
 Farfar kallades "Backa-Jeppsson" och bodde
 i till Skivrochegen. Jag känner inte rik-
 tigt till, vad han sysslade med. Jag tror,
 att han var jägare och fiskare. Morfar bodde
 i Axeltrapp, Näsarna. Jag känner inte till
 vad han lätts, och vad han sysslade
 med.

Det förtälles nog om Amerika hemma. Vi

fick höra, att många klevt sig bränd-
ule. Vi fick dock aldrig några saker
ifrån Amerika. Det kom heller aldrig
några brev. Vår lärare i skolan pratade
inte alls om Amerika. Jag kom aldrig hel-
ler i kontakt med någon svensk-ameri-
kanisk tidning liksom. Här fanns
inga agenter som propagerade för Ameri-
ka. Ingen försökte heller förhindra emigra-
tionen.

År 1903 kom Karl Soerensen ifrån Grön-
land på besök ifrån Amerika. Han arbe-
jade här hemman en tid och berättade
vackerligt vis en del om Amerika.
Han sade till mig: "Skall du inte följa
med?" Så bestämdes vi, att vi skulle
träffas i Kristianstad. Mitt beslut
att resa kom ganska lustigt. Jag hade

för tillfallet något arbete heller utan fick
hemma och drag. Jag lånade 300 kr på
vänt och gav mig ut. Men var ju duktig
och för såde inte så mycket.

När jag kom till Kristianstad, fann
emellertid ingen Karl O. Han gick se-
dan upp på båten, vi var komna
ut på Atlanten. Vi gick ned "Vita Stjär-
nan" över Köpenhamn - Hull - Liverpool.

Vi kom först fram till Long Island.
Där måste vi visa upp 30 kr för att få land-
stiga. Jag hade inte mycket pengar kvar,
utan fick låna av en annan svensk.

Jag reste sedan till Chicago och där-
ifrån till min faster i Galva, men under
resan dit fick jag veta, att hon var död.
Det var en annan svensk, som berättade
detta för mig. Han bodde i Galva, och

han visste att det fanns arbete ledigt på
en maskinfabrik i Quane. Där fick jag
mitt första arbete. Jag hade många ar-
beten därute. En tid arbetade jag på
en spår vägs linje en liten bit ifrån Quane.
Därefter kom jag till Chicago och fick
arbete som cementarbetare. Jag arbe-
tade därefter vid järn vägen en som-
mar i en stad som hette Wexper City.
Första åren blev det så att jag flacka-
de hit och dit. Sedan stationerade jag
mig i Chicago och då kunde det bli
pengar över. Jag gifte mig därinne år
1914 med en svensk flicka från Åsa-
rum. Hon hette Anna Matts son och arbe-
tade sedan ett par år tillbaka i familj
därute. Vi skrev hem emellanåt och fick
kade hem en slant någon gång. Min

fru och jag reste hem år 1914. Jag köpte
mark i Ekelylund och byggde upp bo-
stadshus och lada. När vi kom hem trä-
märkte, utan ju en viss skillnad på
förhållandena här och i Amerika. Vi
såg t.ex. inte en bil här. Därinne gick
det ständigt bilas förbi. Vi reste inte
hem för att stanna där — men så fick
jag köpa jorden så rättiga billigt, så
då blev det att vi stannade.

Min bror Ernst reste ut 1906. Jag skic-
kade biljett till honom och så besökte
han till mig i Chicago. Där arbetade
han under mig den första tiden, för
jag var då förman på ett gatubyggnads-
arbete. Så tyckte han att det var
för många svenskar i Chicago. Han vil-
le leva sig spökigt och menade

att det inte gick så bra ibland alla
svenner. Han fick ett järnvingeblygge
någon stans utanför stan och där efter
reste han till British Columbia i Ca-
nada och tog ett kone-stake. Det var
omkr. 1909. När han var i 70-årsåldern
silde han sin farm. Detta skrev han
och uttalade för oss i ett brev. Se-
dan dess har vi ej hört något ifrån
 honom. Han gifte sig aldrig.

Jag gjorde min värvning i dans-
kvona. Det var år 1902. Jag gjorde den
ett år för tidigt för jag ville bara exer-
cera i 90 dagar, men innan jag slutade
hann det i alla fall ändras till 112 da-
gar. Jag hade två repetitionsmånader
dov, då jag reste till Amerika. Jag tror
det väl bra med min militärförst-

göring och maten kan man inte klaga på. Jag blev inte skrämd för exercisen av Umanöber. Jag känner heller inte till några som reste till Amerika för att slippe värvplikten. Jag fick dock inte biljett här, när jag reste utom fick skaffa den i Köpenhamn. Min värvplikt inverkade inte på familjens försörjning där hemma.

Jag kan inte minnas, att någon andra emigrant var hemma och latsade på Umanö just Karl Svensson i Gråhem. Han var lite mera snalbligt uttild än vi andra di. Men i övrigt så uppträdde han som vanligt och hade t.o.m. arbete här en tid i socknen. Jag tror inte, att något nytt infördes hit genom någon emigrant.

ACC. N:R M. 16253:9.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Det kom ju lite nya jordbruksmaskiner
efter 1914, men de kom förhålligen in-
te dit på den vägen.

Det kan ha varit en och annan stu-
ga, som stod tom efter emigranter i
den hustrakt.

Det var inte så lätt att få arbetskraft
här - även om folk reste till Ameri-
ka. Här var så gott om människor.

Det behövdes inte hämtas arbetskraft
utifrån. De som var hemma fick ha
väglet lättare att få arbeten sedan

Emigrationen ha varit verkligt på så
sätt, att de som stannade här fick det
det bättre. Men det förekom nog in-
te att förändringar kom till stånd
genom hemvändande emigranter.